

[Foged.]

me frem på en sådan måde, at man kan gøre sig håb om en løsning af de pågældende spørgsmål. Jeg vil da også gerne netop fremdrage nogle spørgsmål, der knytter sig til den vestlige del af landet, bl. a. ud fra den betragtning, at kun forholdsvis få af rigsdagens medlemmer er bosiddende i denne del af landet, og at disse af den grund nu og da, ja, næsten daglig, har besøg af folk, der synes, at administrationen er langt borte og ikke har sin opmærksomhed henvendt på deres specielle forhold i samme udstrækning som på forhold, der rent geografisk ligger den nærmere.

Det første, jeg kunne tænke mig at fremdrage, er forholdene oppe ved Sdr. Nissum fjord. Fjorden er ved store grunde adskilt i flere mindre dele, og for at forbedre afvandingen og sejladsen for fiskeriet blev der i februar 1910 af staten anskaffet et sandpumpefartøj, som hele tiden var stationeret dér og hver sommer arbejdede dels ved udløbet, dels ved oppumpning af løb gennem grundene og to sejlløb ind til land i Sdr. Nissum kommune. Oppumpningen gennem grundene og sejlløbene ind til land betales af staten, idet disse arbejder blev betragtet som samfundsopgaver. Ved lov om ordning af afløbsforholdene ved Nissum fjord m. m. af 17. juni 1929 blev der anskaffet en ny flydende sandpumpe, hvortil lodsejerne skulle betale en trediedel. Og til den fremtidige vedligeholdelse af udløbet og tilløbskanalerne til slusen inde i fjorden skulle Ringkøbing amt og omliggende kommuner til statskassen betale ialt 6 000 kr. årlig.

Den nye sandpumpe blev bygget ved siden af Storaen og foretog straks en god oprensning af Storaen og grundene helt til Thorsminde, men siden da har oprensningen været utilfredsstillende.

Lodsejerne har som sagt betalt en trediedel af udgiften til en sandpumpe, og kommunerne betaler 6 000 kr. årlig til vedligeholdelsesudgifter, og når oprensningen alligevel ikke er tilfredsstillende, mener man deroppe, at sandpumperen ikke bliver brugt efter sin hensigt. Den oprensning, der foregår med håndkraft ude i fjorden og gennem statens rørskæft, vil altid blive utilfredsstillende, fordi sandet hurtigt skylles tilbage.

Det er derfor et ønske hos fiskerbefolkningen og lodsejerudvalget, at disse oppumpninger må foregå på en mere grundig måde, og man mener, at der skal pumpes til mindst 2 m dybde; derved opnås, at bådene kan komme over grundene,

og at de inde fra land kan komme ud. Man forstår, at den 2 m dybde ikke kan holde i længden, at der igen vil ske en vis tilsanding, men med denne oprensning til 2 m kan løbene holde i nogle år, således at dybden dér bliver mindst 1½ m. Det er mit håb, at ministeriet vil tage det spørgsmål, som her er fremdraget, op til fornyet drøftelse og løsning hurtigst muligt, da det er af stor betydning såvel for fiskeriet som for afvandingen af grundene.

Som næste spørgsmål vil jeg gerne ligesom to tidligere ærede talere fremdrage spørgsmålet om vejudgifterne i de vestlige egne af landet. Det er efterhånden blevet sådan, at samtlige rigsdagsmedlemmer derovre fra har fremdraget det spørgsmål, og det må jo give ministeren et indtryk af, at der her virkelig er noget, der skal ordnes. De to tidligere talere omtalte vejene i al almindelighed, og jeg kan fuldtud tilslutte mig deres udtalelser, bl. a. med den begrundelse, at de udgifter, der bliver lagt på befolkningen, er meget større, fordi der er færre om at bære dem end andre steder i landet. Jeg er i besiddelse af et talmateriale, der f. eks. giver udtryk for, at medens der i landkommuner i Danmark er gennemsnitlig 49 indbyggere pr. kilometer bivej, så er der i Ringkøbing amts landkommuner kun 28 indbyggere pr. kilometer bivej. På den måde vil de 28 naturligvis blive væsentligt hårdere belastet end indbyggerne i den øvrige del af landet. Derfor trænger spørgsmålet sig på; der må gennemføres en løsning af det, hvorved man får et rimeligt forhold, hvad vejlængde og indbyggerantal angår.

Noget tilsvarende gør sig forøvrigt gældende, når det drejer sig om offentligt byggeri, bygning af nye skoler. For skolernes vedkommende derovre er børneantallet mindre end i andre landkommuner, antallet af lærerkræfter er større, og antallet af indbyggere pr. skole er mindre. Derved bliver befolkningen dér hårdere belastet, og derfor må der ske en fordeling af pengene på en sådan måde, at de derovre kan blive belastet på lige fod med andre.

Som jeg sagde før, er vejudgifterne i al almindelighed blevet omtalt, men jeg vil gerne særlig omtale de kommuner, hvori brunkul brydes. Brunkullene brydes, fordi det er nødvendigt for landets brændselsforsyning. Transporten af disse brunkul, ofte i meget dårligt vejr, medfører, at det næsten er umuligt at holde vejene i orden. De beløb, der stilles til rådighed til vedligeholdelse af vejene, er så små, at kun den allernødvendigste udfyldning af hullerne i